

The effect of cooperative learning supplemented with think-pair-share technique on english speaking communication ability for grade 9 students

Duong thi bich ngoc ^{1*} and lada donhongsa ²

^{1,2} Faculty of Education, Pitchayabundit College.

Corresponding author. E-mail: duong.th@udru.ac.th

ABSTRACT

The objectives of this research were to 1) Compare the English-speaking ability for communication of grade 9 students before and after the implement of Cooperative learning management supplemented with Think-Pair- Share technique. 2) Compare the English-speaking ability for communication of grade 9 students after the implement of Cooperative learning management supplemented with Think-Pair- Share technique with 75 percent criterion. 3) Study the satisfaction of grade 9 students towards Cooperative learning management supplemented with Think-Pair- Share technique. The Sample consisted of 30 grade 9 students from the Demonstration School of Udon Thani Rajabhat University in the first semester of the 2025 academic year, by cluster random sampling. This research is an experimental design using a single group model to test before and after learning. The research instruments were 1) Six cooperative learning lesson plans supplemented with Think-Pair-Share technique, totaling 18 hours. 2) An English communicative speaking ability assessment using performance-based assessment (Scoring Rubric) designed as a 4-level rating scale. This is conducted through random selection of 1 out of 10 question sets, with each set containing 5 questions. The data was analyzed by finding percentage, mean, standard deviation t-test dependent samples and One Sample t-test.

The research findings indicated that:

1. The English-speaking communication ability of Grade 9 students who were taught using the cooperative learning management supplemented with Think-Pair- Share technique was significantly higher after the intervention than before, at the .05 level of statistical significance.
2. The English-speaking communication ability of Grade 9 students who were taught using the cooperative learning management supplemented with Think-Pair- Share technique was significantly higher than the 75% criterion level, at the .05 level of statistical significance.
3. The students' satisfaction with the cooperative learning management supplemented with Think-Pair- Share technique was at the high level.

Keywords: Cooperative learning Management, Think-Pair-Share technique, English Speaking Communication Ability.

ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

Duong Thi Bich Ngoc ^{1*} และ ละดา ดอนหงษา ²

^{1, 2} คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยพิษณุพนธ์

* Corresponding author. E-mail: duong.th@udru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด 2) เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75 3) ศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 30 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองโดยใช้แบบแผนกลุ่มเดียวทดสอบก่อนหลัง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด จำนวน 6 แผน จำนวน 18 ชั่วโมง 2) แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นแบบประเมินตามสภาพจริง (Scoring Rubric) มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 4 ระดับ โดยการสุ่มตอบคำถาม 1 จาก 10 ชุดคำถาม ชุดคำถามละ 5 ข้อ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด จำนวน 15 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าทีแบบไม่อิสระ และแบบกลุ่มเดียวเทียบกับเกณฑ์

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ, เทคนิคเพื่อนคู่คิด, ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

© 2026 JISSD: Journal of Integration Social Sciences and Development

บทนำ

ในยุคโลกาภิวัตน์ การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมมีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการศึกษา การประกอบอาชีพ การเข้าถึงองค์ความรู้ และการสร้างความเข้าใจร่วมทางวัฒนธรรม กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญดังกล่าว จึงกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับในทุกระดับชั้น โดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนในการคิดวิเคราะห์ การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และการดำรงชีวิตในสังคมโลก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2559)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ระบุว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อเสริมการศึกษาทั้งด้านวิชาการและอาชีพ อีกทั้งการเข้าใจความต่างของภาษาและวัฒนธรรมจะส่งผลให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารข้ามวัฒนธรรมได้ดีขึ้น พร้อมเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาพื้นฐานที่ทุกคนต้องเรียนรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) เพื่อยกระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ทันมาตรฐานสากล กระทรวงศึกษาธิการได้บูรณาการแนวทาง CEFR (The Common

European Framework of Reference for Languages) มาใช้ในการออกแบบ พัฒนาการเรียนการสอน การวัดผล และการทดสอบ โดยเน้นทักษะสื่อสาร 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยเฉพาะการฟังและพูด ซึ่งถือเป็นทักษะหลักที่ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนให้สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2558) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้รับการยืนยันว่าเป็นพื้นฐานสำคัญที่สุด เพราะช่วยให้ผู้เรียนแสดงออกทางความรู้ทางภาษาและเชื่อมโยงไปสู่การเรียนรู้ทักษะอื่น (Ur, 1998) สมเกียรติ วัฒนาพงษากุล และคณะ (2560) ได้กล่าวเสริมว่า การพูดเป็นพฤติกรรมที่อยู่ร่วมกันของมนุษย์ที่ใช้ในการสร้างความเข้าใจและการยอมรับบทบาทในสังคมมนุษย์ซึ่งถือเป็น “สังคมของการสื่อสาร” เช่นเดียวกับที่วีระเกียรติ รุจิรกุล (2556) เน้นว่าแม้โลกมีเทคโนโลยีทันสมัย การพูดก็ยังคงเป็นวิธีการสื่อสารที่ทรงคุณค่าเสมอมา อย่างไรก็ตาม ผลการประเมินระดับประเทศยังสะท้อนให้เห็นว่าทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยอยู่ในระดับที่น่าเป็นห่วง จากรายงาน EF English Proficiency Index ปี 2026 ประเทศไทยติดอันดับที่ 106 จาก 116 ประเทศทั่วโลก อยู่ในกลุ่มความเชี่ยวชาญภาษาอังกฤษ “ต่ำมาก” และคะแนนเฉลี่ยลดลงจากปี 2566 โดยอยู่ในอันดับที่ต่ำสุดในภูมิภาคอาเซียน (มติชนออนไลน์, 2568) ข้อมูลเชิงพื้นที่จากผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดของของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี จังหวัดอุดรธานี ในปีการศึกษา 2566 และ 2567 ตามลำดับผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดเฉลี่ยอยู่ที่ 61% และ 68% ซึ่งยังต่ำกว่าเป้าหมายที่โรงเรียนตั้งไว้ที่ 75%

จากการศึกษาเอกสารรายงานการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี จังหวัดอุดรธานี พบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่มีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษในระดับที่ต่ำกว่าระดับชั้นเรียน โดยเฉพาะทักษะด้านการฟังและการพูดที่ผู้เรียนมักจะไม่เห็นความสำคัญและไม่สามารถนำทักษะเหล่านี้มาใช้ในการสื่อสารได้จริง โดยเฉพาะผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลการเรียนและระดับคะแนนเฉลี่ยในรายวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นั้นไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ดี ในฐานะผู้สอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนจึงได้เห็นความสำคัญในการศึกษาค้นคว้าและแสวงหาแนวทางและวิธีการที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมและเพื่อทำให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยพบว่าการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสามารถดำเนินการได้ผ่านหลากหลายแนวทาง โดยมีรากฐานสำคัญจากแนวคิดของ Cicero และ Quintilian ซึ่งเสนอไว้ 5 ประการ ได้แก่ การคิดค้นเนื้อหา การประมวลความคิด การใช้ภาษาและลีลา การจดจำ และการแสดงออก (Cicero และ Quintilian อ้างถึงใน ประสิทธิ์ภาพย์กลอน, 2557) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการพูดที่มีประสิทธิภาพนั้น ไม่ใช่เพียงแค่การใช้ภาษา แต่ยังต้องอาศัยการวิเคราะห์ การจัดการข้อมูล และการสื่อสารที่มีกลยุทธ์ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันในกลุ่มเล็ก ๆ โดยสมาชิกในกลุ่มมีความแตกต่างด้านความสามารถ แล้วช่วยกันเรียนรู้เพื่อบรรลุเป้าหมายที่ตกลงร่วมกัน แนวคิดของ Slavin, David Johnson และ Roger Johnson ซึ่งเผยแพร่โดย ทิศนา แหมมณี (2557) ได้ชี้ให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบนี้จะทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกัน มากกว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียนเพียงอย่างเดียว ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง พัฒนาทักษะทางสังคม อารมณ์ และทักษะการสื่อสารที่จำเป็นต่อการใช้ในชีวิตจริง หลักการพื้นฐานของการเรียนรู้แบบร่วมมือประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ การพึ่งพาอาศัยกัน การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน การใช้ทักษะทางสังคม การวิเคราะห์ร่วมกัน และการวัดผลทั้งรายกลุ่มและรายบุคคล ซึ่งสามารถประเมินผลสัมฤทธิ์ได้อย่างเป็นรูปธรรม โดยอรรถพร พรสีมา (2540) ได้อธิบายขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ 4 ขั้นตอน ได้แก่ (1) ขั้นเตรียม: ครูจัดกลุ่มผู้เรียนอย่างคล่องตัวตามความแตกต่างทางความสามารถ พร้อมชี้แจงวัตถุประสงค์และบทบาทของสมาชิก (2) ขั้นกิจกรรมกลุ่ม: ผู้เรียนร่วมกันทำกิจกรรมตามบทบาทที่ได้รับ พร้อมใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการเรียนรู้ (3) ขั้นตรวจสอบและทดสอบ: ครูและนักเรียนร่วมกันตรวจสอบผลการทำงานของทั้งกลุ่มและรายบุคคล รวมถึงทดสอบหลังการเรียนรู้ (4) ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผล: ครูและนักเรียนร่วมกันสะท้อนผลการเรียนรู้ วิเคราะห์จุดแข็งและข้อปรับปรุง

นอกจากการศึกษาเชิงทฤษฎี ผู้วิจัยยังได้สำรวจงานวิจัยที่นำการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้จริง เช่น งานวิจัยของ สรวชญ สมณวัฒนา (2564) ที่พบว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีทัศนคติเชิงบวกต่อการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีความคิดเห็นโดยรวมในระดับมาก เช่นเดียวกันกับงานของ อี

ระศักดิ์ สีนชัย (2559) โดยการใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นรูปแบบ "ทีม-คู่-เดี่ยว" ช่วยพัฒนานักเรียนให้มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ในระดับมาก ตามการศึกษาของ ของ สุ มัณฑนา อีรภักสิริ (2559) ที่ใช้กิจกรรมแบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ร่วมกับเกมทางภาษาจนมีประสิทธิภาพสูงถึง 81.30/77.16 ส่งผลให้ทักษะการพูดและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ทักษะการพูดแล้ว ญาณินทร ไชยสงค์ (2562) ยังพบว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ โดยช่วยให้ผู้เรียนทุกคนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ภายใต้บรรยากาศที่เน้นการช่วยเหลือและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันอีกด้วย

ผู้วิจัยยังได้นำเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think–Pair–Share) มาเสริมในกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งเป็นรูปแบบการอภิปรายแบบหลายชั้นที่ออกแบบมาเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ในห้องเรียนอย่างผ่อนคลาย โดย Frank Lyman (1987) ได้ชี้ว่าเทคนิคนี้ส่งเสริมการสื่อสารและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ เทคนิคนี้ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ (1) Think: ให้นักเรียนคิดวิเคราะห์ด้วยตนเอง (2) Pair: จับคู่กับเพื่อนเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (3) Share: ร่วมอภิปรายผลสรุปกับกลุ่มใหญ่ โดยการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมนี้จะช่วยกระตุ้นการฝึกฝนด้านการพูดและการสื่อสารที่มีระบบ จากงานวิจัยของ พิสมร ชูอม (2561) พบว่า การนำเทคนิคเพื่อนคู่คิดมาใช้ในนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ทำให้คะแนนการพูดภาษาอังกฤษหลังการเรียนรู้สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งยืนยันว่าแนวทางนี้มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการพูด เช่นเดียวกันกับงานวิจัยของ Ardhy Supraba (2018) ได้ศึกษาประยุกต์เทคนิคเพื่อนคู่คิดในการปรับปรุงความสามารถในการพูดของนักเรียน พบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดและนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบปกติมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และหลักฐานทางวิชาการข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผสมผสานกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think–Pair–Share) มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารในนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยคาดหวังว่าแนวทางนี้จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างยั่งยืนและสอดคล้องกับบริบทของโลกในศตวรรษที่ 21

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้รูปแบบการทดลองขั้นต้น (Pre Experimental Design) แบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลัง (One Group Pre-test Post-test Design) โดยมี รูปแบบการทดลองดังแสดงในตารางที่ 1 (พิสุทธา อารีราษฎร์, 2550)

ตารางที่ 1 แสดงรูปแบบการทดลอง

สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
T ₁	X	T ₂

ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

T ₁	แทน การทดสอบก่อนเรียน (Pretest)
X	แทน การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด
T ₂	แทน การทดสอบหลังเรียน (Posttest)

โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

1.1 ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ถนนทหาร อำเภอเมืองอุดรธานี จังหวัดอุดรธานี ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 3 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 86 คน โดยโรงเรียนคละนักเรียนในแต่ละห้องตามความสามารถ

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ถนนทหาร อำเภอเมืองอุดรธานี จังหวัดอุดรธานี ที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 5 (อ23101) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียน 30 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster random sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดเรื่องความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวน 6 แผน จำนวน 18 ชั่วโมง

2.2 แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นแบบประเมินตามสภาพจริง (Scoring Rubric) มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 4 ระดับ โดยการสุ่มตอบคำถาม 1 จาก 10 ชุดคำถาม ชุดคำถามละ 5 ข้อ

2.3 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด 1 ฉบับ จำนวน 15 ข้อ

3. สมมติฐานการวิจัย

3.1 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด

3.2 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75

3.3 ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับมากขึ้นไป

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 ปฐมนิเทศชี้แจงการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ ร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด จุดประสงค์การเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

4.2 ดำเนินการทดสอบก่อนเรียนกับกลุ่มตัวอย่างโดยกำหนดหัวข้อชุดคำถาม 10 ชุดคำถาม ชุดคำถามละ 5 ข้อ คำถาม และให้กลุ่มตัวอย่างสุ่มเลือก 1 ชุดคำถาม ออกมาพูดและตอบคำถามเป็นรายบุคคล โดยใช้แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แล้วบันทึกผล

4.3 ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 6 แผน ใช้เวลา 18 ชั่วโมง

4.4 ดำเนินการสอบหลังการจัดการเรียนรู้กับกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฉบับเดิม

4.5 ให้นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ เสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

4.6 นำข้อมูลที่รวบรวมได้ มาวิเคราะห์ข้อมูล

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

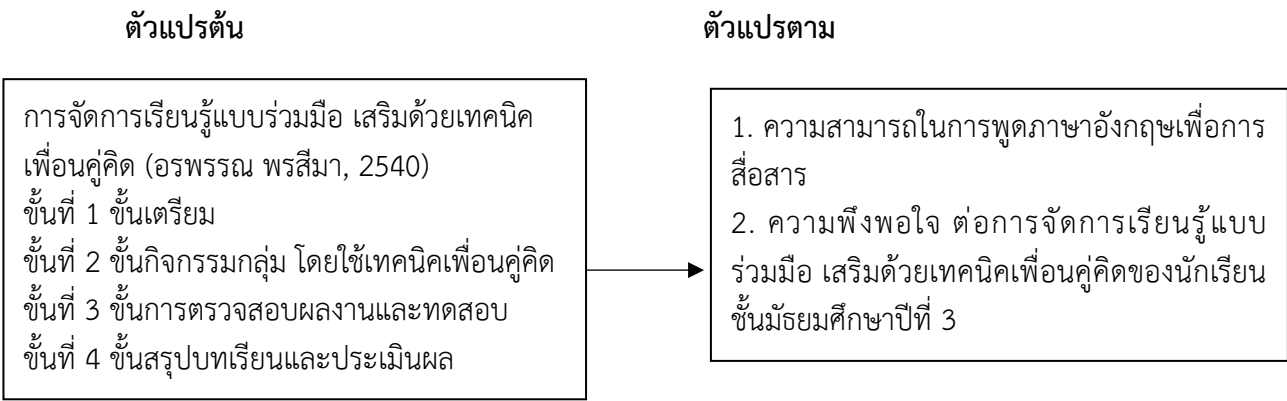
5.1 เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ ร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด โดยการใช้ทดสอบค่าที แบบไม่อิสระ (Dependent t-test)

5.2 เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ เสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75 โดยการใช้ทดสอบค่าที แบบกลุ่มเดียว (One Samples t – test)

5.3 วิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดของการวิจัยได้ตาม ภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัย พบว่า

1. ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ค่าเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 68.67 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 10.54 หลังเรียน มีค่าเฉลี่ย 79.37 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.70 ค่า t เท่ากับ 5.89 โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังแสดงในตาราง 2

ตารางที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด

การทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	t	sig
ก่อนเรียน	30	100	68.67	10.54	5.89*	0.00
หลังเรียน	30	100	79.37	3.70		

2. ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังแสดงในตาราง 3

ตารางที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75

คะแนน	$\bar{X}$	ร้อยละ	t	sig
คะแนนตามเกณฑ์	75.00	75	6.46*	.00
คะแนนหลังเรียน	79.37	79.37		

3. ผลการวิจัยพบว่าความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วย เทคนิคเพื่อนคู่คิด โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.25$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อ 15 บรรยายภาพโดยรวมของการเรียนแบบเพื่อนคู่คติน่าสนใจและกระตุ้นการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.50$) รองลงมา คือ ข้อ 6 มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอย่างเปิดใจ ($\bar{X} = 4.47$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อ 2 การจัดเนื้อหาเหมาะสมกับเวลา ($\bar{X} = 3.90$) ดังแสดงในตาราง 4

ตารางที่ 4 แสดงผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ข้อที่	รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1	กิจกรรมมีความหลากหลายและเหมาะสม	4.37	0.84	มากที่สุด
2	การจัดเนื้อหาเหมาะสมกับเวลา	3.90	1.04	มาก
3	กระบวนการจับคู่เพื่อนมีความชัดเจน บทบาทหน้าที่ของตนเองและเพื่อนมีความชัดเจน	4.07	0.93	มากที่สุด
4	กิจกรรมส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เรียน	4.07	0.77	มากที่สุด
5	รู้สึกสนุกและมีความสุขกับการทำงานร่วมกับเพื่อน	4.03	0.80	มากที่สุด
6	มีโอกาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอย่างเปิดใจ	4.47	0.72	มากที่สุด
7	ได้พัฒนาทักษะการสื่อสาร	4.37	0.66	มากที่สุด
8	ได้พัฒนาทักษะการแก้ปัญหาาร่วมกัน	4.33	0.65	มากที่สุด
9	ความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาดีขึ้น	4.33	0.83	มากที่สุด
10	มีความมั่นใจในการเรียนมากขึ้น	4.13	0.76	มากที่สุด
11	รู้สึกว่าสามารถนำไปใช้ในการเรียนหรือชีวิตจริงได้	4.40	0.80	มากที่สุด
12	พึงพอใจกับผลลัพธ์ที่ได้จากการเรียนแบบเพื่อนคู่คิด	4.20	0.79	มากที่สุด
13	บรรยากาศในห้องเรียนเอื้อต่อการทำงานร่วมกัน	4.27	0.81	มากที่สุด
14	ครูมีบทบาทในการส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรม	4.33	0.75	มากที่สุด
15	บรรยากาศโดยรวมของการเรียนแบบเพื่อนคู่คติน่าสนใจและกระตุ้นการเรียนรู้	4.50	0.76	มากที่สุด
โดยรวม		4.25	0.79	มากที่สุด

อภิปรายผล

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ เสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดที่เน้นให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติผ่านขั้นตอนต่าง ๆ ของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอนหลัก คือ ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม โดยนักเรียนจะได้ฟังเรื่องราวสั้นๆ เกี่ยวกับหัวข้อที่น่าสนใจ พร้อมเรียนรู้คำศัพท์ วลี โครงสร้างภาษาอังกฤษเกี่ยวกับหัวข้อนั้นๆ ขั้นที่ 2 ขั้นกิจกรรมกลุ่ม ครูจะกำหนดให้นักเรียนใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดในการทำกิจกรรม ประกอบด้วย 3 กิจกรรมย่อย คือ 1) คิดอิสระ (Think) โดยนักเรียนจะได้อ่านบทความสั้นๆ และคิดคำตอบอย่างอิสระในประเด็นที่ครูกำหนดไว้ 2) เพิ่มทักษะจับคู่ (Pair) เป็นจับคู่ นักเรียนเก่งและอ่อน แลกเปลี่ยนข้อมูลที่ตนเองได้คิดพิจารณาไว้กับคู่ของตนโดยใช้ภาษาอังกฤษ 3) ขั้นร่วมประชุมสรุปผลลัพธ์

(share) จับกลุ่ม 3 คู่ แลกเปลี่ยนในกลุ่มที่ใหญ่ขึ้น ขั้นตอนที่ 3 ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ ครูให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มเตรียมตัว นำเสนอคำตอบที่เป็นข้อสรุปร่วมกัน เพื่อนคนอื่น ๆ ซักถามและให้ความคิดเห็นโดยใช้ภาษาอังกฤษ และขั้นที่ 4 ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผล โดยครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหา และนำเสนอมุมมองของครูเองที่มีต่อคำถามที่ให้นักเรียนคิดหาคำตอบ และสิ่งที่ต้องปรับปรุงในการพูดนำเสนอ ในการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนทั้ง 4 ขั้นตอนจะเห็นว่านักเรียนได้ร่วมมือช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ ค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อนำไปสู่เป้าหมายนั่นคือการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Johnson and Johnson (1992) ที่กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นการสนับสนุนซึ่งกันและกันระหว่างนักเรียน โดยการจัดกลุ่มขนาดเล็กที่ประกอบด้วยสมาชิกซึ่งมีความสามารถหลากหลาย เพื่อร่วมกันทำงานให้บรรลุเป้าหมายร่วมของกลุ่ม สมาชิกทุกคนมีหน้าที่รับผิดชอบทั้งในระดับบุคคลและระดับกลุ่ม พร้อมทั้งฝึกฝนทักษะการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ โดยความสำเร็จของกลุ่มจะขึ้นอยู่กับความร่วมมือและผลงานของแต่ละบุคคลภายในกลุ่ม สอดคล้องกับ อีระศักดิ์ สันชัย (2559) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นการสอนในรูปแบบ "ทีม-คู่-เดี่ยว" ซึ่งเป็นกรณีศึกษาจากโรงเรียนบ้านขอนแก่น อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้ด้วยวิธีดังกล่าวมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการทดลอง และนักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากต่อการเรียนรู้ด้วยวิธีการดังกล่าวในการพัฒนาทักษะการพูด และสอดคล้องกับ สุมนัสนา อีระศักดิ์ (2559) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ร่วมกับเกมทางภาษา ผลการวิจัยพบว่ากิจกรรมดังกล่าวมีประสิทธิภาพในระดับ 81.30/77.16 และนักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ นักเรียนยังมีส่วนร่วมต่อการเรียนที่สูงขึ้นหลังจากใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับเดียวกัน และโดยรวม นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์และเกมทางภาษาในระดับมาก

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Lyman (1987: 4) ที่ได้กล่าวถึงเทคนิค Think-Pair-Share ว่าเป็นกระบวนการอภิปรายหลายขั้น(multi-mode) ที่ถูกออกแบบมาเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของนักเรียนในชั้นเรียน เทคนิคนี้จึงเหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะการพูดและการสื่อสาร เนื่องจากนักเรียนจะได้ฝึกคิดและสรุปเนื้อหาด้วยตนเองในแต่ละขั้นตอน รวมถึงการวางแผนการพูดอย่างมีระบบ ก่อนนำเสนอแนวคิดของตนให้คู่สนทนาฟังและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกัน ซึ่งนำไปสู่การสังเคราะห์ข้อสรุปในการพูดที่ผ่านการประเมินตามหลักการที่ได้เรียนรู้มา สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิสมร ชูเอน (2561) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ต่อความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ดังกล่าว โดยกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนจำนวน 44 คน จากโรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ ใช้เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบประเมินความสามารถในการพูด และแบบสอบถามความคิดเห็น ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการพูดสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด และมีความคิดเห็นในระดับมากต่อกิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าว และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สมชาย เกิดผล (2562) ที่ได้ศึกษาการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการเขียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคดังกล่าว โดยคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ แสดงให้เห็นว่าเทคนิคเพื่อนคู่คิดส่งผลเชิงบวกต่อการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในบริบทการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 3 พบว่า ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นด้านพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อ 15 บรรยายภาพโดยรวมของการเรียนแบบเพื่อนคู่คติน่าสนใจและกระตุ้นการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ย 4.50 รองลงมา คือ ข้อ 6 มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอย่างเปิดใจ มีค่าเฉลี่ย 4.47 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think Pair

Share) ที่พบว่า ผู้เรียนมีโอกาสช่วยเหลือและแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันอย่างมีประสิทธิภาพ บรรยากาศในห้องเรียนเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ ส่งผลให้เกิดความสนุกสนานและการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและการถ่ายทอดความรู้ให้แก่เพื่อนร่วมชั้นช่วยเสริมสร้างความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น อีกทั้งยังส่งผลให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ และพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มที่ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ นางลักษณ์ ใจฉลาด (2559) ได้ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.55) เพราะว่า การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม มีจุดประสงค์ในการทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อความสำเร็จของกลุ่ม รวมถึงพัฒนาความรับผิดชอบในการเรียนและการทำงาน ร่วมกันของคนผู้เรียน ซึ่งรูปแบบกิจกรรมวิธีนี้ จะช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความรับผิดชอบกับการมีส่วนร่วมในการเรียน และวิธีการเรียนรู้เป็นกลุ่มนี้ จะทำให้ผู้เรียนมีภาระงานที่ต้องมีการปฏิสัมพันธ์กันเป็น จำนวนมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของระวินท์ ธเนศสิริทัศน์ และ อดิรัตน์ สมานพันธ์ (2566) ได้ทำการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบ Think-Pair-Share ร่วมกับแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนโรงเรียนบ้านบึงสารค์ จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 24 คน ผลการวิจัยพบว่า ระดับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค Think-Pair-Share อยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.53) แสดงให้เห็นว่าเทคนิคนี้สามารถส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ เสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

- 1.1 ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด ส่งผลให้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น ดังนั้นครูผู้สอนสามารถนำวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคเพื่อนคู่คิดไปปรับใช้กับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ หรือระดับที่สูงขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้มากขึ้น
- 1.2 ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดในระดับมากที่สุด เพราะผู้เรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ดังนั้นในการเรียนภาษาอังกฤษควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ร่วมกับเพื่อนเพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียน

2. ข้อเสนอแนะด้านการวิจัยครั้งต่อไป

- 2.1 ควรมีการนำวิธีการสอนโดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด ในกิจกรรมการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้รายวิชาอื่น ๆ ทั้งในระดับชั้นอื่น ๆ ด้วย
- 2.2 ควรศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เสริมด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด ในรายวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นอื่น

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2559). รายงานการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา.
- ญาณินทร ไชยสงค์. (2562). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม).
- ทิตินา แคมมณี. (2557). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 18). กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์
- ธีระศักดิ์ สีนชัย. (2559). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว : กรณีศึกษาของโรงเรียนบ้านขอนแก่น ตำบลขอนแก่น อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, 8(2), 69-89.
- นงลักษณ์ ใจฉลาด. (2559). การศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่มที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบ การมีส่วนร่วมและความพึงพอใจของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม. วารสารการวิจัยกาสะลองคำ. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย, 10(2), 77-8
- ประสิทธิ์ กาพย์กลอน และคณะ. (2557). การเตรียมเพื่อการพูดและการเขียน: กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พิสมร ชูอม. (2561). การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร).
- มติชนออนไลน์. (2568, 13 กุมภาพันธ์). ประเทศไทยอยู่ในกลุ่มประเทศที่มีความเชี่ยวชาญภาษาอังกฤษต่ำ. มติชนออนไลน์. https://www.matichon.co.th/local/education/news_5047683
- มนิตา กิตติโกสินท์. (2555). การพัฒนาทักษะการอ่านแจกลูกสะกดคำอักษรนำ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี).
- ระวินันท์ ธนศศิริทัศน์ และ ธีรรัตน์ สมานพันธ์. (2566). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อนคู่คิด ร่วมกับแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วารสารศูนย์พัฒนาการเรียนรู้อย่างใหม่, 9(11), 172-190.
- โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี. (2566). รายงานคุณภาพการจัดการศึกษาประจำปี 2566. อุดรธานี : โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี. (2567). รายงานคุณภาพการจัดการศึกษาประจำปี 2567. อุดรธานี : โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- วีระเกียรติ รุจิรกุล. (2556). ศิลปะการพูด. ปทุมธานี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- สถาบันภาษาอังกฤษ สพฐ. (2558). แนวทางการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษตาม CEFR. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สมชาย เกิดผล. (2562). การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม อำเภอพรานกระต่าย จังหวัดกำแพงเพชร. รายงานการวิจัย.
- สรวย สมณวัฒนา (2564). การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร).
- สุมนทนา ธีรภักศิริ. (2559). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ร่วมกับเกมทางภาษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม).
- อรพรรณ พรสีมา. (2540). การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- Johnson, D. W., & Johnson, R. T. (1992). *Learning together and alone: Cooperative, competitive, and individualistic learning*. Allyn & Bacon.

- Lyman, F. (1987). *Think-Pair-Share: An expanding teaching technique*. *MAA - CIE Cooperative News*, 1(1), 1–2.
- Supraba, A. (2018). The application of Think-Pair-Share strategy in improving students’ speaking ability. *IDEAS: Journal on English Language Teaching and Learning, Linguistics and Literature*, 6(2).
<https://doi.org/10.24256/ideas.v6i2.510>
- Ur, P. (1998). *A course in language teaching: Practice and theory* (Paperback ed.). Cambridge, UK: Cambridge University Press.